

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **TRUST INVEST s.r.o., „v likvidaci“**, IČ: 26698510, se sídlem Praha 2, Legerova 616/78, zastoupen Mgr. Erikem Zemanem, advokátem v Praze 2, Slavíkova 1568/23, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústředního inspektorátu žalované ze dne 11. 7. 2012, č. j.: ČOI 79561/O100/1000/08/12/Če/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí ústředního inspektorátu České obchodní inspekce, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce kraje Středočeského a Hl. města Prahy ze dne 11. 6. 2012, č. j.: 3368-10-08/II, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 80. 000,- Kč pro porušení:

- ustanovení § 19 odst. 3 zákona č. 634/1992, o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a naplnění skutkové podstaty ustanovení § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších zákonů, kterého se společnost v postavení prodávajícího

(smlouva o převodu nemovitosti ze dne 27. 10. 2005 uzavřená se spotřebiteli M. F. a D. M.) dopustila tím, že nevyřídila reklamaci vad rodinného domu č.p. H., P., týkající se vysoké vlhkosti v garáži a opakovaného výskytu plísní, uplatněnou spotřebitelem písemně dne 27. 3. 2007. Společnost na reklamaci nijak nereagovala, tj. v zákonné lhůtě ji nevyřídila. Spotřebiteli byl pouze zaslán dopis ze dne 27. 3. 2007, ve kterém mu žalobce sdělil, aby se s uplatněním reklamace obracel na společnost MP engineering s. r. o..

Uvedená zjištění se opírají o kontrolní protokol ze dne 14. 2. 2008 a o dodatek k tomuto protokolu ze dne 10. 3. 2008.

V napadeném rozhodnutí se žalovaná vypořádala se všemi námitkami žalobce, přičemž se ztotožnila s odůvodněním, které užila ČOI, inspektorát Středočeského kraje a Hl. města Prahy ve svém rozhodnutí. Nad rámec tohoto rozhodnutí pouze doplnila argumentaci týkající se odůvodnění výše pokuty.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce nejprve popsal dosavadní průběh celého řízení. Následně napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné z důvodu rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále konstatoval, že žalovaná v inkriminované věci nesprávně právně posoudila věc, čímž porušila ustanovení § 2 odst. 1 a ustanovení § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobce následně poukazuje na skutečnost, že pokuta, která byla žalovanou potvrzena, je velmi vysoká, což odporuje ust. § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a je pouze důsledkem nesprávné aplikace ustanovení § 24 odst. 10 zákona o ochraně spotřebitele.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odmítla veškeré žalobní námitky s tím, že trvá na zákonnosti a přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a část odůvodnění napadeného rozhodnutí sama rozvedla, ve zbytku pouze přesně odkázala na určitou část odůvodnění napadeného rozsudku. Závěrem žalovaná soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních námitek, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Ze správního spisu soud považuje za důležité zmínit, že dne 27. 3. 2007 odpovídal žalobce dle svých slov na reklamaci, která se týkala závady vlhkosti garáže, kterou obdržel od pana Ing. F. (dále také „spotřebitel“). Žalobce v tomto dopise ing. F. ubezpečil, že již velmi důrazně požádal zhotovitele (společnost MP engineering), který má odpovídat za veškeré reklamace týkající se závad na domě, aby tuto ohlášenou závadu odstranil. Žalobce v této písemnosti také připomněl ing. F., že svým podpisem na předávacím protokole potvrdil, že bere na vědomí, že zhotovitel společnost MP engineering má řešit veškeré reklamace týkající se závad na domě.

Správní spis obsahuje i písemnost ze dne 27. 3. 2007, kterou žalobce „kárá“ zhotovitele a žádá ho o aktivitu směřující ke kladnému vyřízení reklamace. Žalobce dokonce analyzuje problém a navrhuje zhotoviteli řešení.

Spis obsahuje též zmíněný předávací protokol ze dne 21. 10. 2005, v němž je explicitně uvedeno, že *„veškeré reklamační nároky, vyplývající ze Smlouvy o převodu bytové jednotky, spojené s předmětem předání dle tohoto předávajícího protokolu, bude řešit právě zhotovitel stavby“*. Protokol je podepsán zhotovitelem, prodávajícím i kupujícím panem Ing. F.

Dne 27. 6. 2007 poslal žalobce další přípis zhotoviteli, společnosti MP engineering, v němž zhotovitele urgoval k vyřízení reklamovaných závad v domě Ing. F., který reklamaci zaslal již po několikáté, navzdory tomu se žádné aktivity stran zhotovitele nedočkal.

Ve správním spise je založena také ona Dohoda o převzetí záruk o kvalitu díla ze dne 14. 3. 2005. Dohoda dokládá, že v případech *„kdy bude kupující souhlasit, bude prodávající oprávněn převést své závazky vyplývající z poskytnutých záruk na prodávané části díla na zhotovitele, který z těchto závazků bude zavázán výlučně, a to v plném rozsahu“*.

Dne 10. 12. 2007 podal Ing. F. podnět České obchodní inspekci ve věci neplnění zákonem stanovené povinnosti odpovědnosti za vady. Podání obsahuje velké množství příloh, které dokazují nečinnost žalobce i zhotovitele. Příloha č. 5 dokládá, že zhotovitel (společnost MP engineering) neřeší uplatněné reklamace ve smluvně ani v zákonem stanoveném termínu, při osobních jednáních zpravidla nepořizuje zákonem stanovené písemné zápisy o reklamačním řízení a v případě dohody o konkrétním odstranění závady tyto neplní. Soud následně považuje za zásadní Přílohu č. 6 a č. 7, jež poskytují důkaz o tom, že i přesto, že žalobce znal skutečnost a věděl tedy o nečinnosti zhotovitele (MP engineering), sám neustále Ing. F. na zhotovitele odkazoval a nic jiného v této věci nepodnikal.

O jednotlivých žalobních námitkách soud uvážil takto:

Žalobce především namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v důsledku čehož je nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost spatřuje žalobce zejména v tom, že žalovaná se řádně nevypořádala s odvolací námitkou, která se týkala ignorace prvoinstančního orgánu k argumentaci žalobce uvedené pod body a) až e):

- a) na veškeré reklamace reagovala vždy včasné společnost MP engineering s.r.o. (mimo jiné osoba pověřená vyřizováním reklamací), která v tomto směru jednala i za žalobce;
- b) sám žalobce s manželi F. i o možnostech řešení odstranění vlhkosti garáže jednal, a to na základě již dříve reklamované vady, která je obsahem předmětného dopisu ze dne 27. 3. 2007;
- c) dopis ze dne 27. 3. 2007 již není reklamací, neboť tato vada byla (jak je mimo jiné citováno v samotném dopise), již reklamována dříve v roce 2006 a mezi stranami docházelo pouze ke sporu jakým způsobem tuto vadu odstranit;

- d) dle § 625 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník a ve spojení s ustanovením § 19 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, není žalobce osobou pověřenou k přijetí reklamace;
- e) výše udělené pokuty je nepřiměřená ve vztahu k vytýkanému jednání žalobce.

Zde žalovaná odkázala na stranu 3 odůvodnění rozhodnutí ze dne 11. 6. 2012, avšak tam se žádná argumentace k těmto námitkám nenachází. Pouze částečně osvětlila svou argumentaci k námitce pod bodem c), když dopis ing. F. z 26. 3. 2008 posoudila jako reklamaci, aniž by se vypořádala s reálným skutkovým stavem. K námitce d) žalovaná uvedla, že ust. § 625 občanského zákoníku nebylo možno v tomto případě aplikovat, neboť ujednání v předávacím protokolu o určení osoby oprávněné k vyřizování reklamací je neplatné, avšak tento svůj závěr nijak neodůvodnila. Pokutu pak určila s tím, že posoudila vytýkané vady jako závažné, aniž by však zkoumala příčinnou souvislost těchto vad, jejich závažnosti a tvrzeného jednání žalobce. Výše pokuty není určena závažností vady, ale způsobem a rozsahem porušování povinností podle zákona o ochraně spotřebitele.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tak spočívá v tom, že žalovaná, ačkoliv na odvolací námitky reagovala, přesto v odůvodnění řádně neosvětlila postup, kterým se při vypořádání s námitkami uvedenými v napadeném rozhodnutí ubírala, neodkázala na žádné relevantní důkazy a podle žalobce pouze účelově potvrzuje stanoviska prvostupňového orgánu, bez jakéhokoliv ověření si skutkového stavu. Žalobce tedy namítal, že není vůbec zřejmé, jak se žalovaná s odvolacími důvody vypořádala a z jakého důvodu je shledala nedůvodnými.

S touto námitkou se soud neztotožnil.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně vydal dne 11. 6. 2012 rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč pro porušení ust. § 19 odst. 3 a naplnění skutkové podstaty ust. § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, kterého se žalobce jako prodávající dopustil tím, že nevyřídil reklamaci vad rodinného domu č. p., H., P., týkající se vysoké vlhkosti v garáži a opakovaného výskytu plísňe uplatněnou spotřebitelem písemně dne 27. 3. 2007. Takto uplatněnou a důkazně podloženou reklamaci však prodávající v zákonem stanovené lhůtě nevyřídil a nedohodl se na delší lhůtě pro vyřízení reklamace. Spotřebiteli byl zaslán pouze dopis ze dne 27. 3. 2007, kde mu prodávající sdělil, aby se s uplatněním reklamace obrátil na společnost MP engineering, s.r.o. Toto jednání není v souladu s požadavkem zákona na vyřízení reklamace. Správní orgán I. stupně poukázal na výsledek kontroly provedené dne 14. 2. 2008 a odmítl názor žalobce, že subjektem oprávněným k vyřizování reklamací byla společnost MP engineering, s.r.o.; podle ust. § 625 občanského zákoníku lze sice práva z odpovědnosti za vady uplatnit u podnikatele určeného k provedení záruční opravy, ale jen je-li v záručním listě tento jiný podnikatel určený k opravě, který je v místě prodávajícího nebo v místě pro kupujícího bližším, uveden. Tuto normu však nebylo možno aplikovat, jelikož nebyla splněna podmínka uvést v záručním listě podnikatele určeného k provedení opravy – předávací protokol, na který žalobce odkázal, nelze považovat za splnění citovaného ustanovení. Komunikaci žalobce se společností MP engineering ohledně urgencí vyřízení reklamace pak správní orgán nepovažoval za rozhodující, protože reklamaci měl primárně vyříditi žalobce. Správní orgán I. stupně tak shrnul, že žalobce v zákonem stanovené lhůtě nevyřídil reklamaci uplatněnou dne 27. 3.

2007, když pouze odkázal na jiného podnikatele a následně ho urgoval k jejímu vyřízení. Původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty ve výši 250.000,- Kč ze dne 7. 8. 2008 bylo potvrzeno rozhodnutím ústředního ředitele ČOI ze dne 12.11.2008. Městský soud v Praze rozsudkem č.j. 8 Ca 7/2009-21 ze dne 21. 6. 2011 toto rozhodnutí ústředního ředitele ČOI zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vázán právním názorem vysloveným v rozsudku vrátil odvolací orgán rozhodnutí ze dne 7. 8. 2008 orgánu I. stupně k novému rozhodnutí. Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí č.j. 3368-10-08/1, proti kterému se žalobce odvolal dne 27. 2. 2012. Nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo rozhodnutím ústředního ředitele ze dne 30. 4. 2012 zrušeno a vráceno k novému projednání. Správní orgán vázán právním názorem odvolacího orgánu tak vydal ve věci toto aktuální rozhodnutí. Při určení výměry pokuty přihlédl správní orgán podle ust. § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele k povaze protiprávního jednání a k rozsahu jeho následků. Uvedené protiprávní jednání žalobce shledal správní orgán jako závažné, vzhledem k povaze správního deliktu, která spočívala v nevyřízení reklamace vad, podrobně popsanych ve výroku rozhodnutí, v zákonné 30-ti denní lhůtě a v nedohodnutí se na delší lhůtě k vyřízení reklamace, kdy následkem tohoto protiprávního jednání byl spotřebitel krácen na svém vlastnickém právu tím, že byl omezován v řádném užívání části domu (garáž), neboť v důsledku vad se její využití stalo nemožné s ohledem na to, k jakému účelu sloužila. Jednalo se o závažné jednání jmenované společnosti, neboť šlo o vady, podrobně popsané spotřebitelem, kdy spotřebitel poskytoval maximální součinnost k jejich odstranění, reklamoval nevyřízené vady opakovaně a upozorňoval na důsledky, které z konkrétních vad mohou vzniknout a to bez toho, aby jmenovaná společnost na tyto skutečnosti reflektovala. Nejzávažnějším následkem je zdravotní riziko, které byl spotřebitel nucen podstoupit v případě výskytu plísní, kdy dům obýval společně s rodinou s malými dětmi a riziko plynoucí z pobytu v takto poznamenaném prostředí je obecně známé a pro děti obzvláště nebezpečné. Na všechny tyto okolnosti nebylo jmenovanou společností reflektováno, o čemž svědčí i skutečnost, že od první uplatněné reklamace, která nebyla do dne kontroly vyřízena, uběhly více než dva roky. Vznik plísní v důsledku vysoké vlhkosti byl u jmenované společnosti reklamován již emailem ze dne 10. 1. 2006. Jednou z okolností pochybení jmenované společnosti je i skutečnost, že pořizovací cena uvedené stavby je vysoká a nevyřizováním reklamací je její hodnota značně snížena, nejen z důvodu snížené možnosti dům řádně užívat, ale i z pohledu vzniklé majetkové újmy. Lhůty pro vyřízení uplatněné reklamace byla v tomto případě výrazně překročena a předmětná reklamace nebyla vyřízena do doby kontroly. Spotřebitel se tak po dobu výrazně delší než zákonnou nacházel v nejistotě, zda-li budou uplatněné vady někdy odstraněny.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že správní orgán opět ignoroval námitky odvolatele, které uplatnil v jednotlivých stádiích řízení, zejména:

- a) na veškeré reklamace reagovala v společnost MP engineering s.r.o., která v tomto směru jednala i za odvolatele (námitka byla uvedena v odvolání ze dne 25. 8. 2008 a správní orgán v tomto směru nevedl žádné dokazování);
- b) sám odvolatel s manžely F. o možnostech řešení odstranění vlhkosti garáže jednal, a to na základě již dříve reklamované vady, která je obsahem předmětného dopisu ze dne 27. 3. 2007.

Dále že správní orgán při svém dokazování zcela pominul zřetelně rozpoznatelnou skutečnost, a to tu, že dopis ze dne 27. 3. 2010 již není reklamací, neboť tato vada byla již

reklamována dříve v roce 2006 a mezi stranami docházelo pouze ke sporu o způsobu jejího odstranění - v tomto směru zjištění správního orgánu zcela chybí a dokazování nebylo vedeno vůbec. Obdobně chybně správní orgán postupoval i při vytýkané výši pokuty, když zde odůvodnění ke stanovení její výše sice připojil, ale toto odůvodnění nemá žádnou oporu v provedeném dokazování a je založeno zcela na jakýchkoli domněnkách správního orgánu. Žádný důkazní prostředek ve spisu nevede relevantně k závěru, že reklamované vady se na domě vůbec objevily, natož že omezovaly užívání domu a byly zdravotně závadné, a že v domě bydlí děti. Rozhodnutí I. stupně je nepřezkoumatelné z toho důvodu, že jeho závěry nemají žádnou oporu v provedeném dokazování, a že neobsahuje relevantní právní kvalifikaci skutku, pro který je pokuta ukládána. Odvolatel několikrát poukazoval na to, že v předmětné reklamaci nebyl osobou určenou v souladu s ust. § 625 občanského zákoníku k přijímání jakékoli reklamace. K tomu správní orgán, v napadeném rozhodnutí sice již přijal právní posouzení, kdy tvrdí, že daná ustanovení se na tento případ nevztahují, avšak toto posouzení nijak důkladně neodůvodnil. S tímto odvolatel zásadně nesouhlasil a na svém právním posouzení věci trval. Nadto odvolatel tvrdil, že dopis ze dne 27. 3. 2007, který je v předmětném řízení rozhodný, a který je považován za reklamaci, již ve smyslu občanského zákoníku a zákona o ochraně spotřebitele reklamací není, neboť daná vada byla již reklamována dříve. Dále odvolatel namítal, že pokuta je stále nepřiměřená skutkovému stavu věci - jak odvolatel, tak i společnost MP Engineering s.r.o. se zákazníkem byly v neustále komunikaci a průběh jednotlivých reklamací, jakož i prací posléze v rámci reklamací prováděných, odpovídal standardnímu řešení. Správní orgán však dokazování neprováděl a bez jakéhokoli odůvodnění stanovil výši pokuty, jež je v dnešní době pro ekonomický subjekt o velikosti odvolatele přeměřeně vysoká. Konečně odvolatel namítl, že rozhodnutí je vydáno podle ustanovení zákona č. 634/1992 Sb. platném nikoli v rozhodné době. Správní orgán sice částečně upravil svou argumentaci a potvrdil, že za původně vytýkané skutky z roku 2006 nemohou být již dále ukládány pokuty, avšak odvolatel trval na tom, že ani za skutek vytýkaný v napadeném rozhodnutí není již možné pokutu udělit.

Soud především nepřisvědčil námitce žalobce, podle níž žalovaný odvolací orgán nijak nereflektoval ignoraci prvoinstančního orgánu k výše uvedeným bodům a) až e). I kdyby se totiž v napadeném rozhodnutí odvolací orgán výslovně nevypořádal s tím, jak o takto namítaných skutečnostech pojednal správní orgán I. stupně, je podstatné, zda se s těmito skutečnostmi zabýval v náležitě míře sám. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že právě takto žalovaný postupoval.

Pokud jde o námitku, že na veškeré reklamace reagovala vždy včasně společnost MP engineering s.r.o. (mimo jiné osoba pověřená vyřizováním reklamací), která v tomto směru jednala i za žalobce a že podle § 625 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník a ve spojení s ustanovením § 19 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, není žalobce osobou pověřenou k přijetí reklamace, žalovaný se k této věci vyjádřil pod bodem 2. odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména na straně 4).

Soud nadto tuto argumentaci žalovaného akceptoval, vycházejí právě z norem zákona o ochraně spotřebitele a občanského zákoníku:

Ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb. stanoví: „*S výjimkou případů, kdy je k provedení opravy určena jiná osoba, je prodávající povinen přijmout reklamaci*

v kterékoli provozovně, v níž je přijetí reklamace možné s ohledem na sortiment prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb, případně i v sídle nebo místě podnikání.“

Ustanovení § 625 zákona č. 40/1964 Sb. stanoví: „Práva z odpovědnosti za vady se uplatňují u prodávajícího, u kterého věc byla koupena. Je-li však v záručním listě uveden jiný podnikatel určený k opravě, který je v místě prodávajícího nebo v místě pro kupujícího bližším, uplatní kupující právo na opravu u podnikatele určeného k provedení záruční opravy. Podnikatel určený k opravě je povinen opravu provést ve lhůtě dohodnuté při prodeji věci mezi prodávajícím a kupujícím.“

Soud přisvědčil žalované, že toto ustanovení občanského zákoníku na daný případ aplikovat nelze, jelikož zde nebyla splněna podmínka uvedení podnikatele určeného k provedení opravy v záručním listě. Záruční list nemůže být nahrazen předávacím protokolem. Z toho vyplývá, že v předmětné věci nedošlo ke splnění obligatorních podmínek uvedených v citovaném ustanovení. Z obsahu Předávacího protokolu totiž nijak nevyplývá, že by byla společnost MP engineering s.r.o. určena k provádění oprav. Tato byla pověřena výkonem „veškerých reklamačních nároků“, což nelze považovat za ujednání ve smyslu ustanovení § 625 zákona č. 40/1964 Sb.

Následně pak je ovšem zcela bezpodstatné, zda a jak mnoho žalobce projednával záležitost reklamace F. se společností MP engineering s.r.o.: povinnost vyřídit reklamaci měl vůči těmto zákazníkům právě žalobce a nesl tedy odpovědnost za případné neplnění této povinnosti.

S tvrzením žalobce, že dopis ze dne 27. 3. 2007 již není reklamací, neboť tato vada byla již reklamována dříve v roce 2006 a mezi stranami docházelo pouze ke sporu, jakým způsobem tuto vadu odstranit, se žalovaný rovněž výslovně vypořádal, a to ve čtvrtém odstavci shora na straně 4 napadeného rozhodnutí. Zde soud považuje za dostatečné poukázat na zjištění žalovaného, jednak že dopis Ing. M. F. je svým označením i obsahem zjevnou reklamací, a jednak že sám žalobce tento dopis za reklamaci považoval, neboť ve své odpovědi jej takto označil. Odvolací orgán pak zcela správně konstatoval, že uplatnění jedné reklamace ohledně určité vady nebrání tomu, aby tato vada byla v budoucnu reklamována znovu.

Dále žalobce poukazoval na to, že sám s manželi F. i o možnostech řešení odstranění vlhkosti garáže jednal, a to na základě již dříve reklamované vady, která je obsahem předmětného dopisu ze dne 27. 3. 2007. Tuto skutečnost správní orgány nezkoumaly a nereflektovaly, neboť není z hlediska závěrů o spáchání správního deliktu podstatná: i pokud žalobce skutečně takto jednal, nic to nemění na tom, co je podstatou deliktu, tedy skutečnost, že reklamace uplatněná dne 27. 3. 2007 nebyla žalobcem řádným způsobem vyřízena. Soud má tedy za to, že se žalovaná držela pouze posouzení odpovědnosti žalobce za správní delikt, tedy posuzovala, zda žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu z § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, když nevyřídil reklamaci a neodstranil vady bez zbytečného odkladu a ani do 30dnů ode dne uplatnění reklamace. Žalobce nevyužil ani možnosti dohodnout si se spotřebitelem delší lhůtu, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty již zmíněného správního deliktu. Soud považuje za dostatečně prokázané, že k naplnění popsané skutkové podstaty žalobcem skutečně došlo a napadené rozhodnutí je podle názoru zdejšího soudu přezkoumatelné a zákonné.

Následně žalobce namítal nepřiměřenost a tvrdost rozhodnutí, které rozporovaly ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. a ustanovení § 24b odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb. Podle názoru žalobce správní orgán nedbal, aby jím přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, dále, aby odpovídalo okolnostem případu, jakož aby v rámci stejných skutkových případů nedocházelo k nedůvodným rozdílům. Žalovaná podle žalobce stanovila za správní delikt pokutu, která nikterak neodpovídá následkům za předmětný delikt ani rozhodovací praxi ČOI a je tedy podle slov žalobce excesem ve skutkově obdobných případech.

Soud této námitce nepřisvědčil. Správní orgán I. stupně mohl podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele uložit žalobci pokutu do výše 50 000 000,- Kč. Přitom podle téže normy *“při stanovení výše pokuty se přihlíží k povaze protiprávního jednání a k rozsahu jeho následků.”* Přitom je třeba zdůraznit, že je věcí správního uvážení žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, jaké skutečnosti pod jednotlivá kritéria podřadí a jako váhu jim přisoudí.

Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně – viz strana 4 dole – je zřejmé, že se zabýval oběma kritérii, tedy jak povahou správního deliktu, tak rozsahem jeho následků. Soud je toho názoru, že povaha protiprávního jednání, které spočívalo v nevyřízení reklamace vad v zákonné 30-ti denní lhůtě a v nedohodnutí se na delší lhůtě k vyřízení reklamace, je závažná. Následkem popsaného protiprávního jednání žalobce byl spotřebitel krácen na svém vlastnickém právu tím, že byl omezován v řádném užívání části domu, neboť v důsledku neřešených vad se její využití stalo nemožným s ohledem na to, k jakému účelu sloužila. Ze správního spisu je patrné, že na opakovaně uplatňované reklamace spotřebitele nebylo stran zhotovitele ani žalobce odpovídajícím způsobem reagováno, a v důsledku tohoto přístupu žalobce kvěci se tak spotřebitel nacházel po dobu výrazně delší než zákonnou v nejistotě, zda-li budou uplatněné vady někdy odstraněny. Z výše uvedeného má soud za to, že je výše uložené pokuty dostatečně odůvodněná.

Závěrem žaloby žalobce namítal, že žalovaná (resp. prvoinstanční správní orgán) porušila ustanovení § 24 odst. 10 zákona o ochraně spotřebitele ve znění platném od 1. 1. 2007 do 11. 2. 2008, když pokuta byla žalobci uložena po uplynutí lhůty 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Žalovaná podle žalobce nesprávně odůvodnila tento počin ustanovením § 41 zákona č. 150/2002 Sb., správního řádu soudního, když podle názoru žalobce v předmětné situaci nejde ani o jeden z případů stavění lhůt, které jsou v tomto ustanovení uvedeny. Žalobce následně uvedl, že odpovědnost za správní delikt nezaniká, pouze za něj nelze udělit pokutu.

Soud se při zkoumání této námitky zcela ztotožnil se žalovanou, která správně užila při posouzení inkriminovaného správního deliktu ustanovení § 41 správního řádu soudního. Městský soud souhlasí s výkladem žalované, tedy že zmíněné ustanovení proklamuje, že *„Stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen „správní delikt“) lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží.”*

Žalobcová námitka proti výkladu této normy, jak jej učinila žalovaná, není srozumitelná, neboť není dostatečně jasně vyargumentovaná. Soud proto konstatuje, že uvedená norma znamená stavení lhůt subjektivních i objektivních, a neshledává žádný důvod k tomu, proč by v předmětném případě neměly tyto účinky nastat. Pro úplnost soud uvádí, že v daném případě byla účastníkem řízení podána žaloba ke správnímu soudu dne 8. 1. 2009, toto řízení skončilo dne 21. 6. 2011, kdy byl rozsudek Městského soudu v Praze doručen České obchodní inspekci a nabyl tak právní moci. Řízení před správním soudem trvalo 2 roky 5 měsíců a 13 dní, přičemž po celou tuto dobu tříletá lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt neběžela. Ode dne, kdy došlo ke spáchání správního deliktu dne 27. 3. 2007 do 27. 7. 2012 uplynulo 5 let a 3 měsíce. Pokud odečteme dobu řízení před správním soudem, uplynuly k 27. 7. 2012 od doby spáchání deliktu 2 roky, 9 měsíců a 17 dnů. Předmětné deliktní jednání lze tedy stále správním orgánem postihnout a tato námitka odvolatele je vzhledem k uvedenému soudem považována za lichou.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán ani správní orgán I. stupně při svém rozhodování neporušili zákonem stanovené povinnosti, žalovaný se s námitkami žalobce vypořádal správně. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního ji zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodnil podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního *a contrario*, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková